

[Krag.]

de 19 Mill. Kr., kommer man til den løse Gæld paa 193 Mill. Kr., som jeg har nævnt, hvorved den forøgede Statsgældsstiftelse vokser yderligere fra de 52, som jeg før anførte, med henimod de 48 Mill. Kr., hvis Oprindelse jeg her har gjort Rede for.

Men det er slet ikke det, det gælder om for en Finansminister alene, at han søger for, at Indtægt og Udgift balancerer. Den højtærede Finansminister lever i den Forestilling, at naar man bare iagttager dette, er alt klar. Nej, den højtærede Finansminister har at skue ud over Landet, se dets økonomiske Kaar, gøre sig Klarhed over, hvad Befolkningen kan bære af Skatte-tryk og derefter rette sin Indstilling over for Udgiftsposter. Saaledes ved jeg da ogsaa, at Finansministre tidligere har handlet. I Tiden fra 1929—30 til 1934—35, det sidste Aar, for hvilket der foreligger Statsregnskab, er Skatter og Afgifter til Staten vokset fra 377 Mill. Kr. til 455 Mill. Kr., altsaa med de 80 Mill. Kr., jeg tidligere har omtalt. En Fortsættelse af denne Art er ikke mulig, det bør den højtærede Finansminister forstaa. Siden Oktober 1931, altsaa i de sidste 5 Finansaar, er der i ekstraordinære Skattepaalæg gennemført Forhøjelser til et samlet Beløb af 388 Mill. Kr. direkte og indirekte, og det er foregaaet netop i den Periode, hvor Befolkningens Bæreevne er formindsket med 400 Mill. Kr. Det er et Forhold, som en ansvarsbevidst Finansminister burde have for Øje.

Og naar vi ser paa den kommunale Beskatnings Vækst i Forbindelse med Statsbeskatningens Vækst, er Forholdet det, at af den samlede danske Nationalindtægt paa knap 3 Milliarder Kroner administrerer Stat og Kommune mellem 30 og 40 pCt., og det turde være det Maksimum, man overhovedet kan naa op til, saaledes at den højtærede Finansminister faar den Opgave i den kommende Tid ikke blot at udvide sine Overvejelser til at sørge for at skaffe de Indtægter, der skal dække Udgifterne, men ogsaa at have sin Opmærksomhed henvendt paa, at Udgifterne, som kommer fra de forskellige Herrer Ministre, holdes inden for rimelige Grænser.

I øvrigt vil jeg sige til den højtærede Finansminister, at jeg kan ikke og mit Parti kan ikke modtage Bebrejdelser fra den højtærede Minister for vor Stilling til Dækning af Udgiftskrav, som er fremkommet fra os. Vi har stedse ledsaget disse Krav med Tilbud om Fremskaffelse af den fornødne Dækning. At det saa ikke er sket ad de Veje, som den højtærede Finans-

minister ønsker at følge, det er en Sag for sig, men for dette kan han ikke rette Bebrejdelser mod os.

Jeg kunde nok have Anledning til at gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Steens Ordførertale, men under Henviisning til det meget fremrykkede Tidspunkt, de mange Timer, hvori denne Forhandling nu har været, skal jeg undlade dette, idet jeg kun kan udtale min Tilfredshed med de Udtalelser, der fra forskellige af mine Partifæller er fremsat om mit Partis Stilling til den sociale Lovgivning og til de mærkværdige Forslag til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden og til Uddeling af nye Understøttelser, som er fremkommet fra den høje Regering. Jeg har intet væsentligt at føje dertil.

Jeg maa udtale min Tilfredshed med, at jeg nu atter faar Tilslutning fra det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i min Bedømmelse af Valutacentralens Stilling i dansk Økonomi og den Værdi for denne eller den Skade for denne, som gennem denne Institution volder. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, hvad jeg ogsaa har givet Udtryk for i min Tale i Formiddags, at den er i høj Grad blevet for dansk Erhvervsliv et tvægget Sværd, og at meget tyder paa, at man i Udlandet har lært at spille bedre paa dette Instrument, end vi selv er i Stand til, hvad jeg med ganske tilsvarende Ord har tilladt mig at hævde under denne Forhandlings Begyndelse.

Nu siger nok den højtærede Udenrigsminister, at det kan ikke være anderledes, end at disse smaa Naalestik maa komme, det kan ikke undgaas, det medfører Systemet, og det burde vi ikke fremføre her, vi burde tværtimod samle os om at tilbagevise uberettigede Klager. Det er jeg slet ikke uenig med den højtærede Udenrigsminister i, men Spørgsmaalet er: hvorvidt er disse Klager uberettigede? Er der nogen Mening i, at Administrationen blander sig i hver evige eneste Petitesse, handelspolitisk set, med Hensyn til vor Vareudveksling med Udlandet, som overhovedet kan opstaa? Og er den højtærede Udenrigsminister ikke klar over, at fra saadanne smaa Naalestik udgaar der Betændelse i Forholdet mellem de to Landes Producenter og Vareudvekslere, som rækker langt ud over det mindre betydende, som er Udgangspunktet? Skulde den højtærede Udenrigsminister ikke være klar derover? Tror han ikke, at i Bedømmelsen af det danske Handelssamkvem med vor store vestlige Nabo gør disse gentagne Fremdragninger i Underhuset af dansk Smaalighed over for engelsk Eksport en Skade,